Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 747 van 8 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS**
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2025.

Gelet op (oud) artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2026 met toepassing van (oud) artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De Raad verwijst naar artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*BS* 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. […]"

Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure aldus overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2. Overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster, die verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 29 oktober 2025 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 3 december 2025 wordt Kosovo opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Kosovo, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekster verklaart dat zij niet naar Kosovo terug kan uit vrees dat zij en haar kinderen opnieuw zullen worden aangerand door de broer van haar man.

3.1. De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekster geen nood aan internationale bescherming aantoont.

Zij toont niet aan dat het haar met betrekking tot de voorgehouden vrees voor de broer van haar man aan nationale bescherming vanwege de Kosovaarse autoriteiten ontbreekt.

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, met name de COI Focus "Kosovo Algemene Situatie" van 6 januari 2025, blijkt dat Kosovo een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle etnische groepen in Kosovo hiertoe toegang hebben.
Hoewel er nog ruimte is voor verbetering, blijkt verder dat de Kosovaarse autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om dit te bestrijden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij een aantal ngo's en vluchthuizen, die slachtoffers opvangen, adviseren en op diverse vlakken bijstaan.
Het CGVS erkent tevens dat hervormingen nodig zijn en corruptie een pijnpunt blijft in Kosovo, maar stelt niettemin vast dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen.
Dit alles wordt in de bestreden beslissing op omstandige wijze toegelicht.

Uit voormelde landeninformatie blijkt dat er in Kosovo redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.
De algemene informatie waarnaar verzoekster in het verzoekschrift verwijst teneinde de beschermingsmogelijkheden in Kosovo aan slachtoffers van (huiselijk) geweld op de korrel te nemen, loopt verder gelijk met, dan wel ligt in het verlengde van de voormelde informatie. In deze informatie bevestigen meerdere ngo's de inspanningen van de Kosovaarse autoriteiten en erkennen ze de efficiëntie en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen huiselijk geweld. Uit de informatie kan worden afgeleid dat zowel de overheid als het middenveld allerhande inspanningen doen en daadwerkelijk en effectief optreden. De nationale en lokale overheden, de politie en het gerecht zetten zich in en doen allerlei inspanningen, en voorts spannen allerhande organisaties zich in met betrekking tot (slachtoffers van) huiselijk geweld in Kosovo.

Dat corruptie en huiselijk geweld in Kosovo nog steeds wijdverspreide fenomenen zijn en dat er nog vooruitgang te boeken is, betreft een gegeven dat in voormelde analyse uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de Kosovaarse autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming bieden en dat verzoekster zich toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming.

Noch het betoog van verzoekster, noch de informatie waarnaar zij verwijst is dan ook van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Kosovo zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn.

De Raad stipt hierbij aan dat bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat, ook de Belgische niet, kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Er kan worden besloten dat de Kosovaarse autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen alsook in het kader van huiselijk geweld aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het komt bijgevolg aan verzoekster zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich opnieuw tot de Kosovaarse overheden wendt om bescherming te vragen. Verzoekster slaagt hierin evenwel niet. Zij toont immers niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Kosovaarse overheid voor bescherming.

Verzoekster heeft de politie immers nooit ingelicht over de belaging die zij ondervond vanwege de broer van haar man. De bewering dat zij uit angst om de situatie te verergeren geen klacht heeft neergelegd, kan zoals de commissaris-generaal terdege bemerkt haar nalaten niet rechtvaardigen. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat zij zich niet tot de politie kan wenden omdat de familie invloed had, kan de Raad na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoekster zich bedient van een loutere a posteriori verklaring die niet de minste steun vindt in haar verklaringen zoals zij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd. Haar bevraagd of er nog redenen waren waarom zij niet naar de politie stapte, antwoordde zij: "Ik had geen andere redenen buiten de angst dat mijn familie iets zou worden aangedaan." Verzoekster weet de a posteriori verklaring in haar verzoekschrift overigens niet te onderbouwen aan de hand van concrete en objectieve elementen zodat dit niet meer dan een blote bewering is. Verzoeksters eerdere verklaringen op het CGVS waarbij zij aangaf dat de politie in het verleden reeds ter plaatse kwam omwille van de agressiviteit en het geweld van haar schoonbroer ten aanzien van anderen (NPO, p. 8-9), tonen bovendien aan dat hij ondanks de beweerde invloed van de familie niet ongenaakbaar was. Deze verklaringen op het CGVS liggen integendeel geheel in lijn met en bevestigen de voormelde informatie en conclusies inzake de beschermingsmogelijkheden in Kosovo. Er blijkt hieruit dat de Kosovaarse autoriteiten wel degelijk en effectief optreden en hun werk naar behoren doen. Het loutere feit dat verzoekster zich niet meer herinnert of haar schoonbroer in dit verband ooit gearresteerd werd door de politie, doet hier geen afbreuk aan. Zij wist overigens wel dat hij op het politiekantoor moest verschijnen. Verder bemerkt de commissaris-generaal terdege dat "[u] veronderstelt (…) dat de politie uw belager (tijdelijk) zou opsluiten indien u hen zou verwittigen". Hieruit blijkt dan ook geenszins onwil of onkunde vanwege de politie om naar aanleiding van problemen te interveniëren.

4. De verwijzing naar het arrest Opuz t. Turkije van het EHRM van 9 juni 2009 is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Verzoekster toont niet aan dat de feiten die ten grondslag lagen aan de zaak waarnaar zij verwijst dezelfde zijn als, dan wel vergelijkbaar zijn met, de feiten en elementen waarop zij zich beroept in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming.

5. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift nog op algemene wijze dat zij het slachtoffer geworden is van haar etnische minderheidsachtergond. De Raad stelt hierover vast dat zij dit element nooit eerder kenbaar heeft gemaakt laat staan dit als vrees heeft aangehaald. Nergens uit haar verklaringen kan blijken dat zij in Kosovo omwille van haar Turks-Bosnische origine enige problemen heeft gekend. Dit wordt evenmin aangetoond in het verzoekschrift. Verzoekster brengt geen concrete op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in Kosovo persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er dient immers te worden vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen geen enkel persoonlijk feit volgt waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid actueel dient te vrezen voor vervolging, dan wel het lopen van reëel risico op ernstige schade. De Raad wijst erop dat verzoekster in het verleden toegang had tot de Kosovaarse arbeidsmarkt waarbij zij gedurende zes jaar actief was als naaister (NPO, p. 2, 4). Zij ontving in Kosovo ook kindergeld (NPO, p. 5). Een enkele verwijzing naar haar minderheidsachtergond volstaat niet om voor haar een individueel en objectief risico vast te stellen. Zij brengt geen concrete elementen aan die erop wijzen dat zij in Kosovo omwille van haar origine een persoonlijk risico loopt.

6. Uit niets blijkt dat er heden in Kosovo een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

7. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Kosovo, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. (Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 3 juni 2026 om 9 uur 30 staat het volgende vermeld:

"*Tolk 1880 legt de eed af en tolkt Turks – Nederlands.*
De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster uit bedenkingen bij de in deze beschikking geformuleerde stelling dat de overheidsbescherming in haar land van herkomst doeltreffend maar niet absoluut moet zijn. In Kosovo heeft zij de politie weliswaar niet zelf op de hoogte gebracht van de belaging door haar schoonbroer, maar verwijzend naar het arrest Opuz/Turkije van het EHRM meent zij dat daarom niet kan worden geconcludeerd dat de artikelen 2, 3 en 14 van het EVRM niet zullen worden geschonden indien zij zou moeten terugkeren. Huiselijk of intrafamiliaal geweld raakt "het openbaar belang" en dus hebben de nationale overheden de plicht dit actief te bestrijden. Verzoekster meent dat de Kosovaarse politie onvoldoende maatregelen neemt in dit verband en stelt dat

voormeld arrest Opuz naar analogie op haar geval moet worden toegepast, aangezien de politie wel degelijk op de hoogte was van het geweld binnen haar familie. Verder bevraagd, licht verzoekster toe dat zij meermaals werd belaagd door haar schoonbroer, zodat een terugkeer naar Kosovo voor haar geen optie vormt. Zij vraagt een kans om verder in België te kunnen verblijven en wijst erop dat haar – aan drugs verslaafde – schoonbroer ook haar kinderen meermaals heeft belaagd."

6. Met voormelde argumentatie brengt verzoekster geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 24 maart 2026.

Verzoekster herhaalt ter zitting eerder afgelegde verklaringen en haar argumenten in het verzoekschrift waar zij voorhoudt dat zij voor de door haar aangevoerde problemen geen aanspraak kan maken op bescherming door de Kosovaarse autoriteiten. In de punten 3.1 en 3.2 van voormelde beschikking wordt hierop geantwoord en wordt besloten dat verzoekster in haar individuele, specifieke situatie niet aantoont dat het haar met betrekking tot de door haar aangevoerde problematiek aan nationale bescherming ontbreekt. Door louter te volharden in haar relaas en nogmaals te verwijzen naar het arrest Opuz tegen Turkije waarbij het EHRM de ernst van de problematiek rond partnergeweld erkent en oordeelt dat de lidstaten een positieve verplichting hebben om een systeem in te voeren en doeltreffend toe te passen waarmee alle vormen van huiselijk geweld worden bestraft en dat voldoende waarborgen biedt voor de slachtoffers, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoekster thans niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet in de beschikking en slaagt zij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Wat betreft verzoeksters verwijzing naar het arrest Opuz tegen Turkije wijst de Raad er verder op dat, zoals uiteengezet in punt 3.1 van voormelde beschikking alsook op omstandige wijze in de bestreden beslissing, met verwijzing naar de beschikbare landeninformatie, dat de Kosovaarse overheden redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, dat Kosovo wel degelijk een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle etnische groepen in Kosovo hiertoe toegang hebben. Op basis van een analyse van de beschikbare landeninformatie, wordt besloten dat de Kosovaarse autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen alsook in het kader van huiselijk geweld aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en dat verzoekster zich toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming. Verzoekster brengt met haar betoog en loutere kritiek ter terechtzitting geen concrete en geobjectiveerde elementen bij waaruit blijkt dat de informatie en de gevolgtrekkingen omtrent de beschermingsmogelijkheden in Kosovo onjuist zouden zijn en dat de Kosovaarse autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen geen redelijke beschermingsmaatregelen zouden treffen. Haar betoog is niet van aard om te doen besluiten dat de voormelde appreciatie van de situatie in Kosovo niet langer correct of redelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat ook in het arrest Opuz worden gesproken over *"redelijke maatregelen"*.

Zoals reeds vermeld in de beschikking, komt het bijgevolg aan verzoekster zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich opnieuw tot de Kosovaarse overheden wendt om bescherming te vragen.

Verzoekster heeft echter de politie nooit ingelicht over de belaging die zij ondervond vanwege haar schoonbroer, zoals ook aangegeven in punt 3.2 van voormelde beschikking. Zij stelt dan wel dat de politie op de hoogte was van het geweld binnen haar familie zodat naar analogie met het arrest Opuz de Kosovaarse overheid de plicht had dit actief te bestrijden, maar op het CGVS gaf verzoekster aan dat de politie in het verleden ten aanzien van anderen reeds ter plaatse kwam omwille van de agressiviteit en het geweld van haar schoonbroer (NPO, p. 8-9). Hieruit blijkt dat de politie derhalve niet op de hoogte was van de problemen die verzoekster zelf met haar schoonbroer ondervond. Dit onderscheidt haar situatie van de zaak Opuz, waarin de Turkse autoriteiten wel degelijk op de hoogte waren van het door mevrouw Opuz gemelde huiselijk geweld, maar haar klacht tegen haar mishandelende partner niet verder hebben behandeld nadat zij deze uit vrees voor represailles had ingetrokken. Verzoeksters verwijzing is in deze bijgevolg niet dienend.
De Raad herinnert eraan dat de bedoeling van het indienen van een klacht erin bestaat bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken, te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Verzoekster verklaarde overigens te veronderstellen dat de politie haar schoonbroer (tijdelijk) zou opsluiten indien zij hen zou verwittigen. Zoals ook geduid in voormelde beschikking, blijkt bijgevolg geenszins een onwil of onkunde vanwege de Kosovaarse politie om naar aanleiding van problemen te interveniëren.

De Raad herneemt daarom integraal punt 3.2 uit de beschikking dat onverminderd overeind blijft:

"*Verzoekster slaagt hierin evenwel niet. Zij toont immers niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Kosovaarse overheid voor bescherming.*
Verzoekster heeft de politie immers nooit ingelicht over de belaging die zij ondervond vanwege de broer van haar man. De bewering dat zij uit angst om de situatie te verergeren geen klacht heeft neergelegd, kan zoals de commissaris-generaal terdege bemerkt haar nalaten niet rechtvaardigen. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat zij zich niet tot de politie kan wenden omdat de familie invloed had, kan de Raad na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoekster zich bedient van een loutere a posteriori verklaring die niet de minste steun vindt in haar verklaringen zoals zij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd. Haar bevraagd of er nog redenen waren waarom zij niet naar de politie stapte, antwoordde zij: "Ik had geen andere redenen buiten de angst dat mijn familie iets zou worden aangedaan." Verzoekster weet de a posteriori verklaring in haar verzoekschrift overigens niet te onderbouwen aan de hand van concrete en objectieve elementen zodat dit niet meer dan een blote bewering is. Verzoeksters eerdere verklaringen op het CGVS waarbij zij aangaf dat de politie in het verleden reeds ter plaatse kwam omwille van de agressiviteit en het geweld van haar schoonbroer ten aanzien van anderen (NPO, p. 8-9), tonen bovendien aan dat hij ondanks de beweerde invloed van de familie niet ongenaakbaar was. Deze verklaringen op het CGVS liggen integendeel geheel in lijn met en bevestigen de voormelde informatie en conclusies inzake de beschermingsmogelijkheden in Kosovo. Er blijkt hieruit dat de Kosovaarse autoriteiten wel degelijk en effectief optreden en hun werk naar behoren doen. Het loutere feit dat verzoekster zich niet meer herinnert of haar schoonbroer in dit verband ooit gearresteerd werd door de politie, doet hier geen afbreuk aan. Zij wist overigens wel dat hij op het politiekantoor moest verschijnen. Verder bemerkt de commissaris-generaal terdege dat "[u] veronderstelt (…) dat de politie uw belager (tijdelijk) zou opsluiten indien u hen zou verwittigen". Hieruit blijkt dan ook geenszins onwil of onkunde vanwege de politie om naar aanleiding van problemen te interveniëren."

7. Gelet op het voorgaande brengt verzoekster geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

8. Bijgevolg geeft verzoekster geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Kosovo, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,	kamervoorzitter
T. LEYSEN,	griffier

De griffier,	De voorzitter,

T. LEYSEN M. MAES TORRES LOREDO